

Odotus Liisa istui kahden istuttavalla, kuistin kattoon ketjuin kiinnitetyllä keinulla ja katseli laskevan auringon hiipuvassa valossa pellon yli. Juhani ei saapunut hiekkatietä pitkin tänäänkään. Ehkä Juhani kuitenkin palaisi huomenna, Liisa toivoi ja nousi jättäen keinun hiljalleen keinumaa itseksensä. Vielä viimeinen kaihoisa vilkaisu metsänreunaan. Peura perhe oli saapunut syömään iltahämärän turvin jo kesannolle kasvanutta viljaa. Pelko siitä, että sadonkorjuu jäisi tänä vuonna tekemättä vihlaisi rintaa. Liisa käänsi katseensa punaisen mekkonsa helmaan ja pyyhkäisi ohimennen kyyneleen poskeltaan. Peurat muistuttivat Liisaa liian paljon onnen hetkistä, joita he olivat Juhaniin ja lasten kanssa kokeneet. Muistuttivat yhdessä olost ja annetuista lupauksista. Tuulen puuska tarttui raollaan olleeseen oveen ja löi sen voimalla vasten seinää. Liisa hypähti ja nosti toisen käden rinnalleen. Ääni oli muistuttanut liikaa laukausta. Ovi valitti sulkeutuessaan ja Liisa kiirehti kahvaan, ettei narina häiritsisi enempää nukkumassa olevia lapsia. Hän astui tupaan ja veti oven varoen perässään kiinni, lukitsi sen ja jäi pimeyteen totuttelemaan silmiään. Perintönä saatu kaappikello rummutti äänekkäästi kammarin nurkassa, mutta muuten oli aivan hiljaista. Leivinuunin tuliluukun rei'istä kajasti pehmeä valo ja ilmassa tuoksui aavistus palaneen puun käryä. Liisa veti syvään henkeä, kaikesta huolimatta se tuoksui kodilta, muttei enää tuntunut siltä. Ei ilman Juhania. Liisa käveli uunille ja poimi pärekorista muutaman halon ruokkiakseen tulta ja jäi hetkeksi katsomaan kuinka hiillos nieli ahnaasti sille tarjotun polttoaineen. Rauhoittava rätinä asettui sopuun kaappikellon mekaanisen rytmin kanssa Liisan sulkiessa uuninluukun haikeasti hymyillen. Oli tullut aika lopettaa odotus. Liisa käveli ruokapöydän ääreen ja poimi jo hiirenkorville rypistyneen kirjeen käsiinsä. Ei kuitenkaan lukenut sitä enää. Hän tiesi lukemattakin mitä siinä sanottiin. Muste oli levinnyt hieman kohdista mihin kyyneleet olivat tippuneet, sitä ulkoa opetellessa. Se oli toinen virallinen kirje valtiolta. Ensimmäinen oli ollut osoitettu Juhaniin, tämä hänen leskelleen. Hän laski sen käsistään takaisin pöydälle, kuin se olisi polttanut ja yritti rauhoittaa vapisevia käsiään ristien ne rinnalleen. Nosti katseensa savusta aikojen saatossa tummuneeseen kattolistaan, pyyhkäisi otsalle valahtaneita hiuksiaan sivuun ja huokaisi syvään, jättäen samalla mielessään hyvästit huoneelle jossa oli kokenut paljon iloa ja rakkautta. Liisa hiipi tuvan hämärässä kaappikellon ääntä kohti ja astui pienen kynnyksen yli kambariin. Lapset nukkuivat viereisessä huoneessa, vain ohuen verhon erottaessa heidät toisistaan. Hän yritti kuunnella heidän untaan, siinä kuitenkin onnistumatta, lapset eivät päästäneet hiiskaustakaan. Jatko i sitten kammarin kaapille missä Juhani piti revolveriaan ja poimi sen käteensä. Juhani ei ollut ottanut sitä mukaansa rintamalle, vaan oli jättänyt sen heille turvaksi desantteja vastaan. Hän oli opetellut käyttämään sitä Juhaniin opastuksella. Liisa tarkasti rullan, sulki kaapin ja käveli huoneita erottavan verhon luo, raottaen sitä hieman. Lapset olivat niin viattoman näköisiä. Hän näki ikkunasta loimottavan kuun kalpeassa valossa kuinka Juho oli hakenut turvaa isosiskonsa kainalosta ja imi peukalooaan. Liisa katsoi tyhjin katsein lapsiaan ja kohotti revolverin. Viritti iskurin aikeinaan tehdä se niin nopeasti kuin pystyisi, ja tuns i hellän hipaisun niskassaan. Kosketus lähetti kylmät väreet pitkin hänen vartaloaan ja sai hänet epäröimään. Pieni henkäys korvanlehdellä ja tunne, kuinka Juhani painautui selkää vasten, sai hänet sulkemaan silmät ja antautumaan kaivattuun halaukseen. Juhani pakotti Liisan käden hellästi vasten reittä, ja tuttu karhea ääni lausui hänen hiuksiinsa lupauksen ikuisuudesta. Mutta se ei olisi vielä. Silloin Liisa hyväksyi, ettei se joka odotti ollutkaan hän, se oli Juhani. Ja lupaus odotuksesta lunastettaisiin vasta silloin, kun se olisi tähtiin kirjoitettu. Vasta silloin kuistin keinu saisi heidät, vielä kerran kantaakseen ja katsomaan yhdessä laskevan auringon purppuraksi värjäämää taivaankantta.